

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.V.30.035/2025/14.

A felperes: Felperes1

(cím10)

Felperesi képviselő: meghatalmazott1

(cím3)

Felperesi jogi képviselő: jogi képviselő1 ügyvéd

(cím12)

Alperes: Alperes1

(cím11)

Alperesi jogi képviselő: jogi képviselő2 jogi előadó

(cím11)

A per tárgya: bérpótlék megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Szombathelyi Törvényszék, 2.M.70.152/2024/19.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 21.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, a felperest megillető rendkívüli munkavégzés pótlékának összegét 2.313.403 (kétmillió-háromszáztizenháromezer-négyszázhárom) forintra felemeli, a késedelmi kamat kezdő időpontját nem érinti.

Az ítéltábla az alperes által viselendő elsőfokú eljárásban felmerült illeték összegét 138.804 (százharmincnolcezer-nyolcszázötven) forintra, a felülvizsgálati illeték összegét 204.510 (kétszáznégyezer-ötszázötven) forintra felemeli. Az ezt meghaladó 24.703 (huszonnégyezer-hétszázhárom) forint elsőfokú eljárásban felmerült és 36.090 (harminchatezer-kilencven) forint felülvizsgálati eljárásban felmerült illeték az állam terhén marad.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét ezt meghaladóan helybehagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 146.901 (száznegyvenhatezer-kilencszázegy) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a „NAV Bírósági határozatban megállapított eljárási illetékbevételei számla” megnevezésű 10032000-01070044-09060018 számú költségvetési számlára 148.979 (száznegyvennyolcezer-kilencszázhetvenkilenc) forint feljegyzett fellebbezési, valamint 18.046 (tizennyolcezer-negyvenhat) forint csatlakozó fellebbezési illetéket. Az ezt meghaladó 32.938 (harminckétezer-kilencszázharmincnolc) forint feljegyzett fellebbezési illeték az állam terhén marad.

A fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését és a bírósági ügyszámot, valamint az alperes adószámát is.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Kúria Mfv.IV.10.074/2024/4. számú hatályon kívül helyező végzése alapján lefolytatott új másodfokú eljárásban irányadó tényállás szerint a felek között munkaviszony áll fenn, a felperes mozdonyvezető munkakörben dolgozik, továbbá az az alperes szakszervezeténél szakszervezeti tisztséget lát el, amelyre tekintettel havi 8 óra munkaidő-kedvezményben részesül. Ezen túlmenően 2019. júliusa óta a felperes a helység3 Munkavédelmi Bizottság tagjaként, majd elnökeként további 10-15%-os mértékű munkaidő-kedvezményre jogosult.

[2] Az alperes tevékenysége megszakítás nélküli, a mozdonyvezető munkavállalókat – így a felperest is – a Kollektív Szerződés (a továbbiakban: KSZ) 26. § 1/j) pont a) pontja szerinti vezényelt vontatási utazó munkarendben foglalkoztatja. A vezényelt utazói

munkarend a KSZ 26. § 1/j) pontja értelmében a megszakítás nélküli munkarend munkáltatónál alkalmazott olyan sajátságos módozata, amelynek főbb jellemzője alapján: a munkavállaló munkavégzési kötelezettsége a munkáltató utasításának megfelelően megszakítás nélkül az év bármely napján 00.00 órától 24.00 óra között bármely időpontban (éjjel, nappal, munkaszüneti napon) előírható, a munkaidő tartama az egyes munkanapokra az egyes szolgálatban eltölthető legrövidebb munkaidő és 12 óra között egyenlőtlenül is beosztható, figyelemmel a napi munkaidő, pihenőidő mértékére, a rendkívüli és éjszakai munkavégzésre, vezetési időre és munkaszünetre vonatkozó jogszabályokban és a KSZ-ben rögzített rendelkezésekre.

[3] Az alperes a felperesnek, mint utazási utazó szolgálatot ellátó munkavállalónak a KSZ 47. § 4) pontja alapján hetenként legalább 42 órát kitevő megszakítás nélküli pihenőidőt biztosít azzal,

hogy a munkaidőkeret átlagában legalább 48 óra heti pihenőidőben kell részesülnie és havonta legalább egy alkalommal a pihenőidőt úgy kell biztosítani, hogy annak tartama szombat 00.00 órától hétfő reggel 06.00 óráig terjedjen. Ez utóbbi esetben a felperes 54 óra heti pihenőidőben részesül.

[4] A felperes esetében a lakóhelyi napi pihenőidő hossza 24 órás időszakonként megszakítás nélkül legalább 12 óra.

[5] Az alperesi KSZ-nek a egyéb1 helyi függelékének 8. számú melléklete a I/1. pontban rögzíti, hogy az utazó szolgálatot ellátók napi vezénylését úgy kell megoldani, hogy két szolgálat között 12 óra lakáson töltött pihenőidő (napi pihenőidő) biztosítva legyen. Az utazásra figyelembe vehető idő (oda-vissza összesen): helybelieknél (közigazgatási határon belül) 1 óra, vidékieknél (közigazgatási határon belül) 2 óra. A rendelkezés értelmében helyi lakos, akinek a munkaszerződésben megjelölt munkavégzési helye és a rá vonatkozó jelentkezési hely közigazgatásilag azonos a lakóhelyével.

[6] Az alperes a felperest a perbeli időszakban egyhavi munkaidő-keretben foglalkoztatta és részére bérpótlékot fizetett munkaidőkereten felüli rendkívüli munkaidő felmerülése esetén.

[7] Az alperes a felperes munkaidő-beosztását a KSZ 30. § 1) pontjában foglaltaknak megfelelően egy havi időtartamra a munkaidőkeret életbe lépését megelőző hónap 23-áig írásban közölte a felperessel a keresettel érintett időszakban.

[8] A felperes munkáját az alperes által közölt munkaidő-beosztásban, illetőleg annak esetleges, a KSZ 31. §-án alapuló módosításában meghatározott időben végezte. Amennyiben az alperes a felperes heti pihenő idejére rendkívüli munkavégzést rendelt el, az arra eső díjazás a KSZ 41. §-a alapján megfizetésre került.

[9] Az alperes a munkaidő-beosztásban a 2018. január 1. és a 2020. december 31. közötti időszakban napi pihenőidőt, továbbá utazási normaidőt nem biztosított a heti pihenőidőt és a szabadságot közvetlenül megelőzően. Erre tekintettel a felperes esetében a

beosztás szerinti, kijelölt heti pihenőidő, illetve a szabadság kezdő időpontjának alapulvételével a napi pihenőidő kiadásának elmaradása miatt napi pihenőidőben történő munkavégzés valósult meg azokban az esetekben, amikor a heti pihenőidő, illetve a szabadság kezdő időpontját megelőző 13 órás időtartamban a felperes az alperes utasítására – beosztásának megfelelő időben – munkát végzett.

[10] Az alperes a napi pihenőidőben végzett munkát nem tekintette rendkívüli munkaidőben végzett munkának, és annak időtartamára bérpótlékot nem fizetett.

[11] A felperes a Kúria perbeli ügyben hozott Mfv.IV.10.074/2024/4. számú hatályon kívül helyező végzésének közlését követően 2025. február 2-án a 2.M.70.152/2024/9. számon előterjesztett keresetváltoztatást tartalmazó beadványában kereseti kérelmét felemelte és 2.725.124 forint tőke és ennek a középátlagos időponttól, 2019. július 1. napjától a kifizetés napjáig tartó időszakra számított, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. §-a szerinti késedelmi kamatának a megfizetésére kérte kötelezni az alperest a 2018. január 1. és 2020. december 31-e közötti időszakra ki nem fizetett bérpótlék jogcímén. Keresetének pontosítása körében az Mfv.IV.10.047/2024/4. számú végzésében rögzített jogi indoklásra és utasításra hivatkozott, illetve idézte a végzés [39]-[41], [44]-[56] bekezdésében foglaltakat. Rögzítette, hogy a Kúria iránymutatására tekintettel kidolgozta a napi pihenőidőkre eső munkavégzésének időtartamát, illetve az erre az időre eső bérpótlékot. Keresetváltoztatásában a felperes hivatkozott az Mt. 104. § (1) bekezdésére, a 105. § (1) bekezdésére, valamint a 106. § rendelkezéseire, továbbá a vasúti közlekedésről szóló 2005. évi CLXXXIII. törvény (a továbbiakban: Vtv.) 68/B. § (1) és a 68/A. § (4) bekezdésére. A felperes hivatkozott továbbá az alperesi KSZ 30. § (1) bekezdésére, a 47. § rendelkezéseire és a 40. § (1) bekezdés c) pontjára is.

[12] A felperes a jogi érvelés körében előadta, hogy az alperes a mozdonyvezető munkakörű munkavállalók számára nem heti pihenőnapokat, hanem heti pihenőidőt biztosít és a 2018. január 1. és 2020. december 31. közötti időszakban a heti pihenőidők előtt rendszeresen mellőzte a napi pihenőidő kiadását és a pihenőnap munkavégzés pótlékot sem fizette meg. A Vtv. 68/B. § (1) bekezdése értelmében 12 óra a napi pihenőidő hossza, amelynek kezdete az az időpont, amikor a lakóhelyére érkezik. Állította, hogy a napi és heti pihenőidőt egymás után kell kiadni, annak egyben történő kiadása jogellenes a 12/2020. (IV.22.) AB határozatban foglaltakra figyelemmel. Tekintve, hogy az Alkotmánybíróság a hivatkozott határozatában foglaltakat az Alaptörvény XVII. cikk (4) bekezdéséből vezette le, amely rögzíti az éves fizetett szabadsághoz való jogot is, álláspontja szerint az éves fizetett szabadság sem eshet azonos időbe sem a napi, sem a heti pihenőivel. Érvelése szerint a heti pihenőidő ezért csak a lakáson töltött 12 órás napi pihenőidő után kezdődhet meg és ezután legalább 42, havi átlagban legalább 48 órát kell tartania. Ha a heti pihenőidőt megelőzően a munkáltató a napi pihenőidőt nem biztosította, ha ezen időintervallumban részben vagy teljes egészében munkavégzés van, és ez az időtartam az Mt. 143. §-a és a KSZ 40. § (1) bekezdés c) pontja szerint rendkívüli munkaidőnek minősül, amelyre 100% bérpótlék jár, illetve az alperes KSZ 10. mellékletének 11. §-a értelmében 200 óra fölött ez a díjazás 150%-ra emelkedik. Figyelemmel arra, hogy heti pihenőidő alkalmazása esetén a munkavállaló tényleges pihenésének időtartama jelentősen megrövidül, ezen rendszer alkalmazásával – a heti pihenőnapok rendszeréhez képest – egy jóval intenzívebb munkavégzés állítható be. Erre figyelemmel az Mt. 106. § (3) bekezdésének helyes értelmezése szerint a heti pihenőidők havi átlagos 48 órás hossza mellett a munkáltatónak minden naptári héten legalább 40, illetve az alperesi KSZ alapján legalább 42 óra heti pihenőidőt is biztosítania kell a munkáltatónak a

napi pihenőidő lakáson történő letöltése után a munkavállaló számára. Ezt a jogértelmezést a Kúria mint felülvizsgálati bíróság is osztotta az Mfv.X.257/2019/7. számú ítéletében.

[13] A felperes előadása szerint az alperes pihenőnapai bérpótlékot akkor fizetett számára, amikor a kijelölt heti pihenőidőben a munkaidő-beosztás módosításával további rendkívüli munkavégzést rendelt el. Amikor az elővezénylése szerint sem volt meg a lakáson töltött napi pihenőidőt követő heti pihenőidő, a pótlék kifizetését az alperes nem végezte el. Kereseti kérelme ennek a ki nem fizetett bérpótléknak, mint a keresettel érvényesített jognak az utólagos megfizetésére irányul.

[14] A felperes az összecszerűség meghatározása körében annak figyelembevételével járt el, hogy a munkaidő-beosztásban szereplő heti pihenőidő és a szabadság kijelölt kezdetét alapul véve rögzítette a szükséges (megelőző) napi pihenőidő kezdetét és végét, majd a napi pihenőidőbe eső munkavégzés kezdetét és végét, illetve kiszámította a napi pihenőidőbe eső munkavégzés időtartamát. A pótlék mértékének meghatározásakor a súlyozott átlag módszerével járt el: meghatározta, hogy a követeléssel érintett óraszámából hány óra esik a 100%-os, hány óra pedig a 150%-os bérpótlékkal fizetendő sávba, és olyan átlagpótlék mértéket számolt ki, amivel a teljes követelést megszorozva éppen a munkaviszonyra vonatkozó szabályok szerinti követelésösszeg adódik. A követelés összecszerűségének meghatározásakor az adott hónapban érvényes személyi alapbérét és a már kifizetett rendkívüli munkavégzés adott évi időtartamát vette figyelembe vette.

[15] A felperes a 2025. február 20-án tartott megismételt perfelvételi tárgyaláson kereseti kérelmének jogalapjaként az Mt. 143. § (2) bekezdés a) pontját és a 104. § (1) bekezdését jelölte meg az érvényesíteni kívánt pótlék vonatkozásában. Az alperesi ellenkérelemre, illetve ellenkérelem-változtatásra tekintettel a felperes kifejtette, hogy az alperes a jogalapra vonatkozó álláspontja ellentmond az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) jogerős ítéletének és a Kúria precedensértékű határozatainak is.

[16] A munkaidőkereten felül végzett rendkívüli munkavégzés időtartamára kifizetett bérpótlék álláspontja szerint nem számítható be az adott munkaidőkeret bármelyik munkavégzését követő napi pihenőidő kiadási kötelezettség elmulasztásáért követelt bérpótlék-igénybe. E tekintetben az Mt. 164. §-ára is hivatkozott a jogalap nélkül kifizetett munkabér visszakövetelése tekintetében. Megjegyezte, hogy az Mt. 164. §-ban foglalt két feltétel egyike sem áll fenn, így az alperes beszámítási kifogással igénye megalapozottsága esetén sem élhetne jogszerűen.

[17] A napi pihenőidőt csak munkavégzés után kell kiadni és minden munkavégzés után ki kell adni. A kereseti kérelem sem tartalmaz ettől eltérő követelést. A szabadságot megelőző napi pihenőidő elmaradására alapított követelés esetén ez akként értendő, hogy amennyiben a szabadságot nem munkavégzés előzi meg, hanem heti pihenőidő, illetve egyéb munkavégzés alóli mentesülés vagy újabb szabadság, a rendkívüli munkavégzésért járó („RK”) pótlék megállapítása kizárt.

[18] Az alperes írásbeli ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte a jogtanácsosi munkadíj tekintetében. Az alperes álláspontja szerint a felperes nem jelölte meg, hogy a pihenőidőnek a munkáltató általi

kiadása milyen munkaviszonyra vonatkozó szabályt (jogsabályt vagy kollektív munkajogi szabályt) sért és a felperes tévesen hivatkozik arra is, hogy az Alkotmánybíróság 12/2020. (VI.22.) határozatában arra a megállapításra jutott, hogy a napi és a heti pihenőidőt egymás után kell kiadni, illetve, hogy a heti pihenőidő csak a lakáson töltött 12 órás napi pihenőidő után kezdődhet meg. A 12/2020. (VI.22.) AB határozat az egészségügyi tevékenység végzésének egyes kérdéseiről szóló 2003. évi LXXXIV. törvény (a továbbiakban: Eütev.tv.) rendelkezéseinek alkalmazásával ügyeleti díj megfizetése tárgyában hozott, a Kúria Mfv.II.10.279/2018/13. számú ítéletének Alaptörvény-ellenességének megállapításáról és megsemmisítéséről rendelkezik. Az Alkotmánybíróság a határozatban kizárólag annak megállapítására szorítkozott, hogy az Alaptörvényből az következik, hogy a napi és a heti pihenőidő önálló jogcímen illeti meg a munkavállalókat, mivel azok rendeltetése eltérő. A napi pihenőidő a két munkavégzés közötti regenerálódást biztosítja, a heti pihenőidő az egymást követő munkanapok okozta testi és lelki megterhelést kívánja egyensúlyozni azzal, hogy a jogosultság feltételei és annak pontos mértéke nem az Alaptörvényből következik.

[19] Az alperes írásbeli ellenkérelmében kifejtette, az uniós jogharmonizációt Magyarország már a munka törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény hatálya alatt elvégezte, az Mt. 104. és 106. §-a – az indokolás szerint – a régi Mt.-nek a korábbi szabályozását tartotta fenn régi tartalmában, így kijelenthető, hogy ezen jogszabályi rendelkezéseknek két évtizedes bevett és alkalmazott gyakorlata alakult ki.

[20] Az alperes a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 87. § (1) bekezdésére figyelemmel kifejtette, hogy az Mt. 104. § (1) bekezdése szerinti „következő munkanapi munkakezdés” alatt a következő naptári napon vagy a következő megszakítás nélküli 24 órás egység által meghatározott munkanapon történő munkavégzést kell érteni. A Vtv. 68/B. § (1) bekezdése kifejezetten 24 órás időszakot rögzít a lakóhelyi napi pihenőidő biztosítása tekintetében irányadó időtartam meghatározásakor és nem naptári napot.

[21] Az alperes vitatta a kereset összecszerűségét is. Álláspontja szerint a felperes által közölt számítási metodika helyessége nem ellenőrizhető. E tekintetben is hivatkozott arra, hogy a napi pihenőidő a munkavállalót nem illeti meg abban az esetben, ha a napi munkát annak befejezését követően munkavégzéssel nem járó pihenőidő, egyéb távollét (pl. szabadság) követné, így ezen esetekben nem értelmezhető a felperesi számítás. Az összecszerűség vonatkozásában hivatkozott arra is, hogy az utazási időnek kizárólag a napi pihenőidő biztosítása szempontjából van relevanciája, annak rendeltetése az, hogy a lakóhelyi pihenőidő két szolgálat között nettó időben legyen biztosítva.

[22] Az alperes ellenkérelmében hivatkozott arra is, hogy a kereset beadásának időpontjára tekintettel az Mt. 286. § (1) bekezdése alapján az igények egy részének elévülése is felmerül.

[23] Az alperes az EUB C-477/2021. számú, előzetes döntéshozatali eljárásban született ítélete alapján is fenntartotta a kereset megalapozatlanságára vonatkozó álláspontját.

[24] Az alperes álláspontja szerint a felperes keresete megalapozatlan annak jogcímére tekintettel is. Az Mt. 143. § (4) bekezdésére és a KSZ 10. számú mellékletének 11. §-ára

vonatkozó felperesi hivatkozás tekintetében kifejtette, hogy az alperes mint munkáltató, rendelkezett a heti pihenőidő kiadásáról, azok kijelölésre és kiadásra kerültek a havi munkaidő-beosztásokban foglaltaknak megfelelően a felperes nyilatkozatai szerint is. Új munkaidő-beosztás megállapítására bírósági eljárás keretében nincs lehetőség.

[25] Az alperes a megismételt eljárásban a kereset jogcíme körében hivatkozott arra is, hogy a felperesi jogcím helyességét a Kúria végzései nem támasztják alá, és a Kúria végzéseinek indoklásából az is kitűnik, hogy a felperesi kereset jogcíme nem alapos. Fenntartva a jogcím körében korábban előadottakat, a Kúria az Mfv.IV.10.074/2024/4. számú végzésének [77]-[80] bekezdéseiben foglaltakra figyelemmel kifejtette, hogy a Kúria helytálló alperesi hivatkozásként ismeri el, hogy a jogalkotó a rendkívüliség szempontjából nem a munkavégzést, hanem a munkaidő elrendelését tekinti elsődlegesnek, és az Mt. 107. §-a a rendkívüli munkaidő fogalmát a rendes munkaidőhöz való viszonyításban határozza meg, mivel a rendes vagy rendkívüli munkavégzés szempontját, a munkavégzés minősítését az elrendelés oldaláról kell vizsgálni.

[26] A napi pihenőidő biztosításának elmulasztása jogkövetkezménnyel jár, ez azonban nem a rendkívüli munkavégzés pótlékára vonatkozó fizetési kötelezettség. Az MK 17. számú kollégiumi állásfoglalásra, illetve az ezzel kapcsolatos kommentárirodalomra hivatkozott.

[27] A felperes által hivatkozott jogszabályi és kollektív munkajogi rendelkezések pótlékfizetési kötelezettséget nem írnak elő, és megjegyezte, hogy a napi pihenőidőben végzett rendkívüli munkavégzés jogszabályi alapja hiányzik.

[28] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 2.273.964 forintot bérpótlék címén, valamint az ezen összeg után 2019. július 1-jétől a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül elsőfokú perköltség címén 165.000 forintot, valamint 39.600 forint felülvizsgálati eljárási költséget. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg az állam javára 135.711 forint elsőfokú eljárási illetéket és 199.688 forint felülvizsgálati illetéket. Megállapította, hogy 27.796 forint elsőfokú eljárási illeték és 40.912 forint felülvizsgálati illeték az állam terhéen marad.

[29] Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a Kúria hatályon kívül helyező végzése folytán ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 424. § (6) bekezdése szerinti eljárásban hozta meg, így a Pp. 424. § (4) bekezdéséből következően az új eljárás során a hatályon kívül helyező végzésben foglalt utasításoknak megfelelően kellett eljárnia. Annak alapulvételével járt el, hogy a Kúria a hatályon kívül helyező végzés [51] bekezdésében rögzítette, hogy az alperes azon mulasztásával, hogy a felperes részére a heti pihenőidőt megelőzően nem osztotta be és nem adta ki az Mt. 104. § (1) bekezdése és a KSH kedvezőbb szabálya alapján számított napi pihenőidőt, jogszabálysértően járt el. Az elsőfokú bíróság utalt arra is, hogy a Pp. 424. § (4) bekezdése értelmében a Kúria hatályon kívül helyező végzésében foglalt döntés, illetve utasítás alapján nem vizsgálhatta a megismételt eljárás során az alperes munkaidő-beosztás jogellenességét vitató, részletesen kifejtett jogi álláspontját.

[30] Az elsőfokú bíróság az alperes által előterjesztett elévülési kifogások tekintetében egyrészről nem ítélte megalapozottnak azt az alperesi hivatkozást, hogy a keresetlevél benyújtásának időpontjára (2021. február 1.) tekintettel a 2018 januári havi pótlék vonatkozásában a követelés elévült, mert a 2018 januári munkabér 2018. február 10-én vált esedékessé, így az Mt. 286. § (1) bekezdése szerinti hároméves elévülési időn belül érvényesítette a felperes a bíróság előtt a 2018 január havi bérpótlék iránti igényét is. A szabadságot megelőző munkavégzés vonatkozásában érvényesített bérpótlék-igény tekintetében az elsőfokú bíróság szintén azt állapította meg, hogy a követelés elévülése nem következett be. Értelmezése szerint az Mfv.IV.10.074/2024/4. számú végzés [48] bekezdésében rögzítettek alapján, a Pp. 110. § (3) bekezdése szerinti tartalom szerinti elbírálás elvének alkalmazásával a felperes azon igényeit érvényesíti a perben elévülési időben, amelyek a keresetlevélben érintett időszakra vonatkozó, az Mt. 104. § (1) bekezdésében foglaltak megsértésével bekövetkezett napi pihenőidő-hiány miatt merültek fel. A bíróság álláspontja szerint azzal, hogy az elsőfokú eljárása során elmulasztotta a Pp. 237. § (3) bekezdés c) pontján alapuló anyagi pervezetést, nem volt a felperes abban a helyzetben, hogy igényét a keresetmódosításban feltüntetett szabadságokat megelőzően be nem osztott napi pihenőidő tartamára eső munkavégzés vonatkozásában is előterjessze, azonban a Kúria hatályon kívül helyező végzése lehetőséget biztosított e tekintetben is a keresetpontosításra. A bíróság álláspontja szerint ezért e tekintetben az elévülés nyugvása áll fenn Ptk. 6:24. § (1) bekezdése szerint, amely az alperes által állított elévülést kizárja.

[31] A jogalap körében az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy az Mfv.IV.10.074/2024/4. számú végzés [54] és [56] bekezdésében foglalt jogi álláspont alapján az Mt. 104. § (1) bekezdése mellett a bérpótlék iránti kereseti kérelmének jogalapjaként az Mt. 143. § (2) bekezdés a) pontjára hivatkozott.

[32] A Kúria hatályon kívül helyező végzése értelmében az alperes a felperes által megjelölt Mt. 143. § (2) bekezdés a) pontjára alapított igényérvényesítés tekintetében megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a felperes munkáját az alperesi munkaidő-beosztásnak megfelelően végezte és ezért a heti pihenőidőt megelőzően be nem osztott napi pihenőidő tartamára eső munkavégzés nem minősülhet rendkívüli munkaidőben végzett munkának. A Kúria Mfv.IV.10.074/2024/4. számú hatályon kívül helyező végzése arra is rámutatott, hogy a jogszabályoknak nem megfelelő munkaidő-beosztás esetén szükséges annak szabályszerűvé tétele, ami a perbeli esetben azt jelenti, hogy a heti pihenőidő csak akkor kezdődhet el, amikor a munkavállaló már részesült napi pihenőidőben.

[33] Tekintve, hogy a munkavállalót bérpótlék illeti meg a rendkívüli munkaidőben végzett munkáért, a felperes a bérpótlék Mt. 143. §-a szerint lehetséges jogalapja közül helyesen hivatkozott az Mt. 143. § (2) bekezdés a) pontjára. Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a felperes munkaidőkeretben került foglalkoztatásra, és a munkaidőkereten felüli rendkívüli munkaidőben végzett munka alapján az Mt. 107. § b) pontja, illetőleg az Mt. 143. § (2) bekezdés b) pontja szerint már bérpótlékban részesült, figyelemmel a KSH rendelkezéseire is. Ebből következően a felperesnek az alperessel szemben az Mt. 143. § (2) bekezdés b) pontja alapján igénye nincs. Az Mt. 143. § (2) bekezdés c) pontja az elszámolási időszakon felül végzett munka esetére írja elő a bérpótlékfizetési kötelezettséget, ennek alkalmazása azonban – mivel a felperes munkaidőben került foglalkoztatásra – nem merülhet fel. Mindezekből következően, mivel a felperesi igényérvényesítés a napi pihenőidő-hiány miatti jogellenes munkaidő-beosztásból ered, kizárólag az Mt. 143. § (2) bekezdés a) pontja

alapján merülhet fel az alperes bérpótlékfizetési kötelezettsége a KSZ vonatkozó rendelkezéseinek figyelembevételével.

[34] A fent kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság a felperesi kereset-módosításban feltüntetettekkel egyezően mindazon igényeket megalapozottnak ítélte, amelyeknek az az alapja, hogy a munkavégzés a heti pihenőidőt megelőzően jogellenesen nem biztosított napi pihenőidőbe esik.

[35] Az összecszerűség tekintetében a bíróság a felperes által megjelölt órabér adatok, illetve a bérpótlék %-os mértéke figyelembevételével járt el és azt a kereset-módosításban foglalt egyező összegekben állapította meg.

[36] Az elsőfokú bíróság ugyanakkor nem tekintette pótlékra jogosító időnek azokat az időtartamokat, amelyek arra az időszakra esnek, amelyek a felperes által igénybe vett munkaidőkedvezményként szerepelnek a munkaidő-nyilvántartásban. A felperes a megismételt eljárásban a keresetmódosítás előterjesztésekor igényérvényesítéssel élt azon időszak vonatkozásában is, amikor az alperes kérése alapján munkavédelmi, illetve szakszervezeti tisztségére tekintettel munkaidő-kedvezményben részesítette a heti pihenőidőt, vagy a szabadságot megelőzően. A felperes bérpótlék-igényét e tekintetben arra alapozta, hogy munkaidő-kedvezményének időszakában kifejtett tevékenysége megítélése szerint munkavégzésnek minősül. Ezen igénnyel kapcsolatban az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy az Mt. 86. § (1) bekezdésének fogalmi elemeire figyelemmel az Mt. 260. § (1) bekezdése és 274. § (1) bekezdése alapján igénybe vett munkaidő-kedvezmény időtartamát munkaidőként nem lehet figyelembe venni, amely egyúttal azt is jelenti, hogy annak időtartamára az Mt. 143. § (2) bekezdése alapján bérpótlék nem számolható el.

[37] A fentiek alapján a bíróság a felperes keresete vonatkozásában 2018. évre 20.006 forint, 2019. évre 147.425 forint, míg 2020. évre 283.729 forint, azaz összesen 451.161 forint tekintetében a keresetet megalapozatlannak ítélte és ezért ezen összeg erejéig a keresetet elutasította.

[38] A szabadságot megelőzően nem biztosított napi pihenőidőbe eső munkavégzés időtartamára járó bérpótlékot a bíróság szintén megalapozottnak ítélte, a 12/2020. (VI.22.) AB határozat fentiekben idézett megállapításai alapján arra vont következtetést, azon túlmenően, hogy a szabadság a munkavállalót önálló jogcímen illeti meg, abba a szabadságtól eltérő jogcímen biztosított napi pihenőidő időtartama nem számítható be, azaz azok egyazon időben történő kiadása szintén nem lehetséges. A szabadságot megelőzően nem biztosított napi pihenőidő-hiány miatt előterjesztett felperesi igény elbírálása körében az elsőfokú bíróság figyelemmel volt az EUB a C-477/2021. számú, előzetes döntéshozatali eljárásban hozott ítéletében foglaltakra. Az elsőfokú bíróság értelmezése szerint az EUB C-477/2021. számú határozatában foglaltak alapján a napi pihenőidőt minden munkavégzést követően biztosítani kell a munkavállaló számára a 2003/88. Irányelv 3. és 5. cikke szerint, függetlenül attól, hogy a munkaidőt követő következő munkavégzés között milyen jogcímen nem került beosztásra, így a szabadság előtt is.

[39] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ezért a Kúria Mfv.IV.10.074/2024/4. számú végzésében foglaltak alapján megállapítható az is, hogy a felperest bérpótlék illeti meg az Mt.

143.§ (2) bekezdés a) pontja alapján abban az esetben is, amikor a szabadságot megelőzően a szükséges napi pihenőidőt az alperes nem biztosította, mert a felperes a napi pihenőidő időtartamában (részben) munkát végzett.

[40] Az összecszerűség tekintetében az elsőfokú bíróság a keresettel egyezően foglalt állást mind a felmerülő időtartamok, mind a bérpótlék alapjául szolgáló órabéradatok és %-os mérték tekintetében és ennek eredményeként megállapította, hogy a bérpótlék az ítélet tényállásában rögzítettek szerinti összegben illeti meg a felperest.

[41] Az elsőfokú bíróság nem osztotta azon alperesi álláspontot, hogy azokban az esetekben, amikor a kijelölt heti pihenőidőben rendkívüli munkavégzésre került sor, illetve arra az alperes 100%-os pihenőidőben végzett RK pótlékot számolt el, a heti pihenőidő „megváltásra” került és ezért a heti pihenőidőben végzett további RK pótlékigény nem érvényesíthető.

[42] Az elsőfokú bíróság ugyancsak nem fogadta el azt az alperesi érvelést, hogy kizárt ugyanazon időszakra ismételten RK pótlék megállapítása, mely esetében korábban már történt elszámolás. Azaz, ha a kijelölt heti pihenőidőt megelőző szolgálat már eredetileg is munkavégzéssel volt érintett, akkor ugyanazon időszakra újabb RK pótlék megállapítása nem lehetséges. Az alperes ennek megfelelően a felperesi követelésből levonásba helyezte a munkaidőkereten felüli rendkívüli munkaidőre már kifizetett bérpótlék összegét. Az alperes e tekintetben arra hivatkozott, hogy a rendkívüli munkavégzés pótléka tekintetében az Mt. 143. § (2) bekezdés a) és b) pontja alapján egyidejűleg nem járhat pótlék. Tény, hogy az alperes a perbeli időszakban a felperes számára munkaidőkereten felüli munkavégzés alapján az Mt. 143. § (2) bekezdés b) pontja szerint bérpótlékot fizetett. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a munkaidőkereten felüli munkavégzés alapvetően mennyiségi kérdés, így nem bírhat jelentőséggel az, hogy az alperes kereten felüli túlmunkáért már fizetett bérpótlékot. Ezen munkaidő rendkívüli jellege nem változik meg attól, hogy az alperesnek a szabálytalan munkaidőbeosztásból adódóan további bérpótlékfizetése is felmerül.

[43] Az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése alapján rendelkezett az alperes kamatfizetési kötelezettségéről, továbbá pervesztesség-pernyertesség arányában rendelkezett a költségek viseléséről.

[44] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte a Pp. 383. § (1) és (2) bekezdése alkalmazásával akként, hogy a másodfokú bíróság a felperes keresetét utasítsa el, másodlagosan kérte, hogy az elsőfokú ítéletet a Pp. 384. § (1) bekezdés b) pontja alapján helyezze hatályon kívül és az elsőfokon eljáró bíróságot új eljárás lefolytatására utasítsa. Alperes az írásban előterjesztett fellebbezését fenntartva harmadlagos fellebbezési kérelmet is előterjesztett, melyben a Pp. 383. § (2) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított marasztalási összeg leszállítását kérte 1.628.348 forint összegre (a 12. sorszámú táblázat összefoglalója szerint). Az alperes perköltségre is igényt tartott.

[45] Az alperes fellebbezése lényege szerint megismételte az elsőfokú eljárás során előadottakat és kitért arra, hogy álláspontja szerint az EUB nem értelmezheti a tagállami jogot, hatáskörét túllépte, a Kúria contra legem jogalkalmazást végzett és nem indokolta,

miért tért el korábbi, közzétett határozataitól, továbbá döntése sérti a jogbiztonságot, a törvényes bíróhoz való jogot, és az Alaptörvény E) és XXVIII. cikkét.

[46] Az alperes fellebbezésében sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság ítélete hiányos, mert nem tett eleget a Kúria hatályon kívül helyező végzésében foglalt utasításnak, miszerint az új eljárásban az elsőfokú bíróságnak azt kellett volna megválaszolnia, hogy a munkáltató, a heti pihenőidőt megelőzően biztosította-e az Mt. 104. § szerinti mértékű egybefüggő napi pihenőidőt. A Kúria végzése szerinti jelentős körülményt, hogy a heti pihenőidőt megelőzően az alperes kiadta-e a napi pihenőidőt, az elsőfokú bíróság érdemben nem vizsgálta.

[47] Az alperes fellebbezésében részletesen elemezte a Kúria hatályon kívül helyező végzését és rámutatott, hogy a Kúria végzésében a tagállami jog önálló értelmezése egyáltalán nem lelhető fel, továbbá az indokolásból nem állapítható meg, hogy a Kúria a jogalkotó akaratának ekként történő értelmezésére hogyan jutott. A Kúria döntése az Európai Unió és a tagállam döntési hatásköreinek félreértelmezésén alapszik, sérti a tagállam jogbiztonságát, nemzeti szuverenitását, végsősoron a törvényes bíróhoz való jog sérelmét valósítja meg. A tagállami jog értelmezése a tagállami bíróság feladata, az másra nem tartozik.

[48] Az alperes hivatkozott arra is, hogy a Kúria hatályon kívül helyező végzésében több ízben idézett korábbi, Mfv.X.10.257/2019/7. számú döntésében ettől eltérően foglalt állást. A Kúria úgy tért el jogkérdésben a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától, hogy végzése indokolása erre sem tér ki, az eltérés indokait sem tartalmazza.

[49] Alperes hivatkozott arra is, hogy a hazai bíróságoknak követniük kell ugyan az EUB ítéletét, azonban az kizárólag az uniós jog értelmezése körében köti a magyar bíróságokat. A magyar bíróságok feladata az, hogy a magyar jogszabályokat értelmezze, az irányelv rendelkezéseinek való megfeleltethetőség szempontjából, kiterjesztve az értelmezés tartományát az EUB ítéletében kifejtett, azonban kizárólag az uniós jogra irányadó megállapításokra is.

[50] Az uniós jog értelmezése körében valóban az EUB ítéletét kell irányadónak tekinteni, miszerint a napi pihenőidő kiadása a munkavégzést követően abban az esetben is külön jogcímen kötelező, ha azt nem munkavégzés követi. A magyar jog vonatkozásában azonban ezen automatizmus nem követhető. Ennek értelmezésére a magyar általános és alkotmányos értelmezési elvek az irányadók még abban az esetben is, ha azt kell vizsgálni, hogy a magyar jogszabály megfeleltethető-e az uniós jog azon értelmezésének, amelyet az EUB ítéletében adott.

[51] Fellebbezésében kitért arra is, hogy az Alkotmánybíróság – az uniós jog értelmezési elveivel összhangban – tiltja a contra legem jogértelmezést és jogalkalmazást, különösen akkor, mint jelen esetben is, ha az Mt. a napi és a heti pihenőidő szabályozásánál az adott ügyre kötelezően és kizárólagosan alkalmazandó jogszabályi rendelkezést tartalmaz.

[52] A jogalap kérdésköre tehát lényegében arra ad választ, hogy kell-e biztosítani napi pihenőidőt, amennyiben a napi munka befejezését követően a munkavállaló számára újabb munkavégzés nem kerül beosztásra, hanem heti pihenőidejét tölti. Alperes álláspontja szerint a magyar jogszabályokból csak az az értelmezés vonható le, hogy nem kell.

[53] Az Mt. 104. § (1) bekezdésében foglaltakat összevetve az Mt. 87. § (1) bekezdésében foglaltakkal, a nyelvtani értelmezés alapján azt tartotta megállapíthatónak, hogy az Mt. 104. § (1) bekezdése szerinti „következő munkanapi munkakezdés” alatt a következő naptári napon vagy a következő megszakítás nélküli 24 órás egység által meghatározott munkanapon történő munkavégzést kell érteni. Álláspontja szerint ezt az értelmezést támasztja alá a 12/2020. (VI.22.) AB határozat is, mely szerint a napi pihenőidő a két munkavégzés közötti regenerálódást biztosítja.

[54] Az anyagi jogszabályok sérelmét illetően arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében helytelenül értelmezte és alkalmazta az Alaptörvény XVII. cikk [4] bekezdését, az Alaptörvény 28. cikkét, az Mt. 104. §-át és 106. §-át, a rendelkezésre álló bizonyítékokból nyilvánvalóan helytelen jogi következtetést vont le, ezért okszerűtlen is és nem felel meg a Pp. 279. § (1) bekezdésének sem.

[55] Az alperes az elsőfokú bíróság által alkalmazott jogkövetkezménnyel kapcsolatban az elévülésre is hivatkozott, utalással az Mt. 286. § (1) bekezdésére. Álláspontja szerint a felperes keresetét a Kúrai végzésében foglaltakra tekintettel oly módon változtatta meg, hogy a szabadságot megelőző munkavégzések tekintetében is pótlék igényt kíván érvényesíteni. A kereset megváltoztatását felperes nem indokolhatja sem az EUB, sem a Kúria döntéseivel, az uniós napi pihenőidő és az uniós szabadság viszonyát ugyanis az EUB nem vizsgálta, a Kúria hatályon kívül helyező végzésekben szintén nem tett említést a szabadságot közvetlenül megelőzően kiadandó napi pihenőidőről, ez a jogkérdés ugyanis nem képezte a jelen per tárgyát. Alperes arra is hivatkozott, hogy a szabadságok előtt a napi pihenőidő kiadásának szükségessége körében felperes egyéb jogi érvelést egyáltalán nem adott elő. Felperes e körben követelése tekintetében egyéb jogszabályi hivatkozást sem jelölt meg, a Kúria végzése azonban kizárólag a heti pihenőidőt megelőzően nem biztosított napi pihenőidő vonatkozásában ad iránymutatást. Alperes arra is hivatkozott, hogy jelen keresetváltoztatásban a tényállítás, jogállítás és kérelem nem azonos, vele szemben ilyen jogcímen csak a keresetváltoztatás előterjesztését megelőző három év tekintetében érvényesíthető. A felperes által a keresetváltoztatás útján érvényesített ezen igény elévült.

[56] A jogcím tekintetében változatlanul fenntartotta a megelőző eljárásban részletesen kifejtett azon álláspontját, miszerint a felperes által megjelölt jogcímen alperessel szemben követelése alappal nem érvényesíthető. Felperes pontosított keresetében az Mt. 143. §-ára figyelemmel rendkívül munkavégzésért járó bérpótlék címén terjesztette elő követelését, tehát felperes a rendes munkaidőként beosztott és akként is teljesített munkavégzés egy részét napi pihenőidővé, illetve utazási normaidővé minősítette át, illetve rendes, beosztás szerinti munkaidőt rendkívüli munkaidővé minősítette át. Jelen esetben sem többletmunka, sem a beosztástól eltérő időben végzett munka nem merült fel.

[57] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú eljárás során kifejtett jogi érvelését fenntartva, csatlakozó fellebbezésében foglaltakat leszámítva (a munkaidő

kedvezményként igénybe vett munkaidőre járó rendkívüli pótlékra vonatkozó kereseti kérelem) az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte a Pp. 383. § (1)-(2) bekezdése alapján, és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján azzal, hogy a felperes jogi képviselője ÁFA fizetésére kötelezett.

[58] A felperes jogi álláspontja szerint a napi és a heti pihenőidőt egymás után kell kiadni, ezek egyidőben történő kiadása jogellenes. Az alperes a napi pihenőidőt nem adta ki a heti pihenőidő előtt. Felperes az összecszerűségeket oly módon határozta meg, hogy a munkaidő-beosztásban szereplő heti pihenőidő és a szabadság kijelölt kezdetét alapul véve rögzítette a szükséges (megelőző) napi pihenőidő kezdetét és a végét, majd a napi pihenőidőbe eső munkavégzés kezdetét és végét, illetve kiszámította a napi pihenőidőbe eső munkavégzés időtartamát.

[59] A felperes hivatkozott arra, hogy a Kúria Mfv.10.074/2024/4. számú végzésében rámutatott, a Kúria Mfv.X.10.257/2019/7. számú precedensképes határozatát kell megfelelően alkalmazni a lehetséges jogkövetkezmény tekintetében, ennek megfelelő alkalmazásával a heti pihenőidőt megelőzően be nem osztott napi pihenőidő tartamára eső munkavégzés minősül rendkívüli munkaidőben végzett munkának, és ennek az Mt. 143. § szerint lehetséges jogkövetkezménye meghatározott mértékű bérpótlék megfizetése merülhet fel. A felperes a 2025. február 20-án tartott megismételt perfelvételi tárgyaláson kereseti kérelmének jogalapjaként az Mt. 143. § (2) bekezdés a) pontját és 104. § (1) bekezdését jelölte meg az érvényesíteni kívánt pótlék vonatkozásában. Felperes álláspontja szerint, az alperes ellenkérelem módosításában hivatkozott vezénylés jogszabályba ütköző volt. A jogszabályban meghatározott munkaidő-beosztástól eltérő foglalkoztatás alapozza meg a rendkívüli munkavégzés pótlékát. Ez nem csak a heti pihenőidő előtt ki nem adott pihenőidő, hanem a szabadság előtt ki nem adott napi pihenőidő esetén is megilleti. Amikor a heti pihenőidőt megelőző napon végzett rendes munkavégzés és a heti pihenőidő közötti időtartam tekintetében a napi pihenőidőt nem biztosította az alperes, akkor arra az időszakra rendkívüli munkavégzést teljesített felperes. A Kúria egyértelműen állást foglalt abban a tekintetben, ha vége a munkaidőnek, akkor utána megilleti a napi pihenőidő, és annak, hogy azt követően heti pihenőidő vagy szabadság következik, nincs jelentősége, így a szabadság ilyen értelemben osztja a heti pihenőidő sorsát.

[60] A felperes hangsúlyozta, az elsőfokú bíróságnak a Kúria iránymutatását kötelezően követnie kellett az új eljárásban. A Kúria végzésének lényege szerint „az alperes azon mulasztásával, hogy a felperes részére a heti pihenőidőt megelőzően nem osztotta be, és nem adta ki az Mt. 104. § (1) bekezdése és a KSZ kedvezőbb szabály alapján számított napi pihenőidőt, jogszabálysértően járt el. Ezt a másodfokú bíróság sem hagyhatja figyelmen kívül, ebből következően az alperes fellebbezése a fő jogkérdés vonatkozásában megalapozatlan. A felperes álláspontja szerint döntő jelentősége annak van, hogy a perbeli esetben az alperes a felperes részére a heti pihenőidőket és a szabadságokat megelőzően nem biztosította az EUB jogértelmezésének megfelelően a napi pihenőidőt. A munkaidő-beosztás szabálytalansága esetén nem a pihenőidő napi- vagy heti jellegének, hanem a beosztás elmulasztásának van jelentősége, mert az Mt. 104. § (1) bekezdése nem csak mérték, hanem beosztási szabályt is tartalmaz.

[61] A felperes hivatkozott arra, hogy az alperes által ténylegesen beosztott (kiadott heti) pihenőidők és szabadságok kezdeteinek időpontjai pedig egyértelműen megállapíthatóak voltak az elsőfokú eljárásban, az alperesnek az EUB ítélete, a Kúria végzése szerint ezeket megelőzően kellett volna biztosítania az Mt. 104. § (1) bekezdése szerinti egybefüggő napi pihenőidőt is, azonban ezt nem tette meg, ezért az eljárása jogellenes. A jogellenesség következménye az, hogy a törvény szerinti megelőző egybefüggő napi pihenőidő tartalmára elrendelt munkavégzés rendkívüli munkaidőben végzett munkának minősül, és arra az Mt. 143. § (2) bekezdés a) pontját, illetve a KSZ kedvezőbb rendelkezéseit kell megfelelően alkalmazni.

[62] A felperes álláspontja szerint az alperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy felperes szabadságot megelőző napi pihenőidő igénye azért is megalapozatlan, mert azt az elévülési időn túl terjesztette elő. Felperes az eredetileg 2021. február 1-jén előterjesztett keresetlevelében is ki nem adott napi pihenőidők miatt érvényesített bérpótlék iránti marasztalási igényt. Felperes a Pp. 185. § (1) bekezdése szerint a perfelvételi szakban megváltoztathatta kérelmét, a tényelőadások pontosítása és az óraszámok tekintetében történt módosítás, felemelés, az új összegű marasztalási követelés jogcíme, és a perrel érintett időszak változatlan marad. A megváltoztatott kereset ténybeli és jogi alapon összefüggő jogviszonyból eredt. A jogellenesen ki nem adott napi pihenőidőkre eső tényleges munkavégzésekkel összefüggő vagyoni igények vonatkozásában a kereset megszakította az elévülést az Mt. 286. § (4) bekezdése folytán alkalmazandó Ptk. 6:25. § (1) bekezdés c) pont alapján. Az utóbb ténybelileg és számszakilag pontosított időszakokra érvényesített megváltoztatott kereset egyes tételei az alperes érvelésétől eltérően nem évültek el.

[63] Az alperes fellebbezésében az ítélet összecszerűségére vonatkozó rendelkezéseit is támadta. A felperes az alperes azon álláspontjával kapcsolatban, miszerint azáltal, hogy a kijelölt heti pihenőidőben rendkívüli munkavégzést rendelt el, és ezen időtartamra emelt összegű bérpótlékot fizetett, teljes tartamában megváltotta a heti pihenőidőt, arra hivatkozott, az elsőfokú bíróság szerint ezen érvelés megalapozatlan. Az alperes a „megváltott heti pihenőidőket” heti pihenőidőként jelölte ki, ekként tartotta nyilván, és a munkaidő keret elszámolásakor is heti pihenőidőként vette figyelembe, méghozzá teljes tartamában, a heti pihenőidő tehát ezekben az esetekben is rögzült, méghozzá a közölt munkaidő-beosztás szerinti helyében és időtartamában. A „megváltott heti pihenőidőt” pedig utóbb már nem lehet lakóhelyi napi pihenőidőként figyelembe venni.

[64] A felperes kiemelte, ennek az érvelésnek az elfogadása esetén az alperes ugyanazon időtartamot egyszerre vehetné figyelembe heti pihenőidőként, és lakóhelyi napi pihenőidőként is. Önmagában az, hogy a heti pihenőidőben alperesnek lehetősége volt a rendkívüli munkavégzést elrendelni, nem jelenti egyben azt is, hogy ezáltal a teljes heti pihenőidőt megváltotta, és a kijelölt heti pihenőidőt ne kellett volna továbbra is heti pihenőidőnek tekinteni.

[65] A felperes álláspontja szerint az alperes nem a heti pihenőidőket váltotta meg, hanem a heti pihenőidőben elrendelt rendkívüli munkavégzést kompenzálta. A teljes levonásra alapított érvelés így már önmagában azért sem lehet helytálló, mert a kijelölt heti pihenőidőnek a rendkívüli munkavégzést meghaladó részében nem történt semmilyen „megváltásként” értelmezhető alperesi teljesítés. A heti pihenőidő nem a napi pihenőidő előfeltétele, mert az alperesnek attól függetlenül kellett volna a munkavégzést követően a

napi pihenőidőt biztosítania, hogy azt 24 órán belül követte-e újabb munkavégzés vagy sem. Ebből következően a napi pihenőidő biztosításának a kötelezettségére a megelőző munkavégzéshez és nem a heti pihenőidőhöz kapcsolódik. A lakóhelyi napi pihenőidőt már az eredeti munkaidő-beosztás szerint is biztosítania kellett volna az alperesnek, a heti pihenőidőt és a szabadságot megelőzően.

[66] A felperes az alperes azon hivatkozásával kapcsolatban, miszerint, ha a felperes az adott hónapra már részesült munkaidőkereten felül végzett rendkívüli munka pótlékában, akkor ugyanarra az időszakra másik jelen perben érvényesített igénye még egyszer ne lenne figyelembe vehető, az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtettekre hivatkozott. Ezzel összefüggésben a felperes utalt arra is, hogy a jogalkotó az Mt. 143. § (2) bekezdésének a) és b) pontjában meghatározott külön jogcímenen rendeli a munkavállaló részére a bérpótlék megfizetését. A jogellenesen ki nem adott napi pihenőidőkre eső munkavégzések az Mt. 143. § (2) bekezdés a) pontjában megjelölt jogcímen eredményeznek bérpótlék fizetési kötelezettséget, ezért nincs jelentősége annak, hogy a perrel érintett időszakban más jogcímen mikor és milyen mértékű bérpótlékot fizettek ki felperes részére.

[67] Felperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítéletet akként kérte megváltoztatni, hogy a másodfokú bíróság kötelezze az alperest 2018. január 1. és 2020. december 31. között ki nem fizetett pihenőnapi bérpótlék jogcímen bruttó 2.725.124 forint tőke és ennek középarányos időponttól, 2019. július 1. napjától a kifizetés napjáig a Ptk. 6:48. § szerinti késedelmi kamat megfizetésére és perköltség viselésére (kereseti kérelmének teljes egészében adjon helyt a másodfokú bíróság); vonjon le eltérő jogi következtetést az elsőfokú bíróság ítéletéhez képest és kérte azt is, hogy jogszabálysértés megállapítása nélkül is mérlegelje felül az elsőfokú bíróság döntését. Az elsőfokú eljárásban előadott valamennyi érvét változatlanul fenntartotta. Felperes a csatlakozó fellebbezéssel érvényesíteni kívánt jog tekintetében az Mt. 107. §, 260. § (1) és (2) bekezdés, 274. §, a Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pontját, 383. § (1)-(3) bekezdés rendelkezéseit jelölte meg. A fellebbezés jogát a Pp. 365. § (2) bekezdés b) pontjára, 365. § (5) bekezdésére és 372. §-ára alapította.

[68] A felperes kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének [73]-[80] bekezdésében kifejtettek szerint nem tekintette pótlékra jogosító időnek a felperes által igénybe vett munkaidő kedvezményként a munkaidő nyilvántartásban rögzített időtartamokat és ezért összesen 451.161 forint tekintetében a keresetet elutasította. Felperes arra hivatkozott, azon az alapon, hogy a munkavállaló érdekképviseleti tevékenységet lát el, hátránya nem származhat. A munkaidő kedvezmény időtartama alatt a munkavállalót valóban nem terheli munkavégzési és rendelkezésre állási kötelezettség, azonban ebből nem következik az, hogy amennyiben ő érdekképviselő, akkor az ezzel kapcsolatos tevékenység időtartama a pótlék fizetés szempontjából nem minősül munkavégzéssel töltött időnek. A felperes álláspontja szerint a Kúria Mfv.10.074/2024/4. számú végzésének [54] bekezdésében foglaltakból – mely szerint az alperes azzal, hogy a felperes számára a heti pihenőidőt megelőzően nem biztosította a napi pihenőidőt, szabálytalan munkaidő-beosztást készített, ezért ennek jogkövetkezményeit a perben orvosolnia kell –, vonatkozik a munkaidő kedvezménnyel érintett időszakokra is. Hivatkozott arra, hogy a rendszertani és teleologikus értelmezés szerint is a munkaidő-kedvezmény lényeges eleme a hátránysemlegesség. Az Mt. 260. § és 274. § rendelkezéseinek lényege, hogy a tisztségviselő ne szenvedjen bérhátrányt az érdekképviseleti feladata ellátás miatt, az elsőfokú bíróság éppen ezt a célt nem vette figyelembe.

[69] Az alperes a felperes csatlakozó fellebbezésére előterjesztett ellenkérelmében annak teljeskörű elutasítását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdése szerint.

[70] Az alperes hivatkozott arra, hogy a felperes akkor is számolt napi pihenőidővel, amikor annak feltétele, a megelőző munkavégzés nem állt fenn. Az alperes úgy nyilatkozott, hogy az érdekképviseleti tevékenységet érintő távolléti napok ténylegessége tekintetében a felek között nincs vita, a bérjegyzék alapján ezek megállapíthatók. Az alperes fenntartotta korábbi nyilatkozatát, mely szerint a napi pihenőidő – „másnapi” munkavégzési kötelezettség hiányában – a munkavállalót nyilvánvalóan nem illeti meg. Abban az esetben, ha a napi pihenőidőt nem munkavégzés, hanem egyéb távollét előzi meg. A napi pihenőidő a definíció szerint a napi munka befejezését követően kiadandó pihenőidő (Mt. 101. § (1) bekezdés). Alperes hivatkozott EUBC-477/21. számú ítéletének 38. pontjában kifejtettekre is.

[71] Hivatkozott arra, a szakszervezeti tevékenység egy civil szervezetben való önkéntes részvételen alapul, mint ahogy az is önkéntes, hogy ott tisztséget is vállal. E tisztség a felperes és a szakszervezeti közötti jogviszony alapján kerül ellátásra a munkáltatótól függetlenül. Az üzemi tanács tagjaként végzett tevékenységre ugyanez vonatkozik. Hivatkozott a munkaidő-kedvezmény rendeltetését illetően a 2/1999. Munkaügyi jogegységi határozat azon megállapítására, mely szerint az érdekképviseleti tevékenység nem munkavégzés módjára viselkedik.

[72] Utalt arra is, hogy a munkáltatónak lehetősége sincs arra, hogy ellenőrizze, a munkaidő-kedvezmény időtartama alatt mikor, hol és milyen tevékenységet végez a képviselő. A munkavégzés alóli mentesülés igénybevételét, annak időpontját nem alperes határozza meg. Felperes ezen tevékenységének ellátását szolgáló munkaidő-kedvezmény biztosítása az alperes munkaidő-beosztási jogán és kötelezettségén kívül esik. Az érdekképviseleti tevékenységhez nem kapcsolódhat rendkívüli munkavégzés és annak pótléka, mivel munkavégzésről sincs szó.

[73] Az alperes fellebbezése kisebb részben megalapozott, a felperes csatlakozó fellebbezése megalapozott.

[74] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdésének alkalmazásával a fellebbezést tárgyaláson bírálta el és megállapította, hogy a Pp. 379. § és 380. §-ában írt feltételek nem álltak fenn, a fellebbezést annak korlátai között a Pp. 370. §, 372. §, 369. § (1) és (3) bekezdés a), c) pontjaiban foglaltak alapján bírálta el.

[75] Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a Kúria hatályon kívül helyező végzésében a jogalap tekintetében állást foglalt, az új eljárásra vonatkozó iránymutatása az összecszerúséggel kapcsolatos kérdésekre, szempontokra vonatkozott, erre való tekintettel a másodfokú bíróság a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem jogalapot érintő hivatkozásait már nem vizsgálhatta, ezért mellőzte a felek által a fellebbezési eljárásban a jogalapra vonatkozó előadások részletes ismertetését.

[76] A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárás során a másodlagos fellebbezési kérelemre figyelemmel először azt vizsgálta, hogy a Pp. 381. §-ban írt hatályon kívül helyezési okok fennállnak-e. Ezzel kapcsolatban azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság kellően széles körben folytatta le a bizonyítási eljárást, a tényállást a Pp. 279. §-ban foglaltaknak megfelelően a bizonyítékok okszerű értékelésével állapította meg. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a felek részére a Pp. 265. §-ban írtaknak megfelelő tájékoztatást adott a bizonyítási érdekről, a bizonyítási indítványokat foganatosította, a felek által előadott tényállítások bizonyítása megtörtént.

[77] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a Pp. 384. (2) bekezdés b) pontjának alkalmazása nem merült fel, az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az elsőfokú ítélet a fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem korlátai között érdemben felülbíráható.

[78] Az elsőfokú bíróság a Kúria hatályon kívül helyező végzésében foglaltakra figyelemmel gyakorolt anyagi pervezetést, és a felperes anyagi pervezetésnek megfelelően módosított kereseti kérelmét bírálta el.

[79] Az elsőfokú bíróság megalapozottan hivatkozott arra, hogy a Pp. 424. § (4) bekezdése alapján a Kúria Mfv.IV.10.074/2024/4. számú végzésében az új eljárás lefolytatására adott utasításai szerint kellett eljárnia és a Kúria határozatában foglaltak kötik. A Kúria új eljárásra utasító határozatának nincs anyagi jogerő hatása (Pp. 360. §), ennek ellenére – a felülvizsgálat sajátosságai miatt – az általa már elbírált jogkérdéssel kapcsolatos döntés a megismételt eljárásban köti az eljáró bíróságot és a feleket, egyúttal kizárja az e kérdésekben való ismételt határozathozatalt (Kúria Pfv.I.20.280/2023/7. [58] bekezdés, Pfv.V.21.327/2020/8. [59]-[60] bekezdés). Az új eljárásban a bíróság a rá nézve irányadó szabályok szerint folytatta le az eljárást, de ennek során figyelemmel kellett lennie a Kúria határozatában foglaltakra. A Kúria végzésében a jogalapot és a jogcímet meghatározta, ezek a fentiek alapján a bíróságot kötik, így a megismételt eljárásban a bíróság azokat már nem vizsgálhatta.

[80] Az alperes fellebbezése kapcsán a másodfokú bíróság kitér arra, hogy a Kúria hatályon kívül helyező végzésében részletesen levezette, hogyan kell az EUB jogértelmezésnek megfelelően a napi és a heti pihenőidőt elszámolni, az Mt. 104. § (1) bekezdésére figyelemmel, ami nem csak mérték, hanem beosztási szabályt is tartalmaz. Az alperes kollektív szerződése ennél kedvezőbb mértékű, 48 óra pihenőidőt biztosít a munkavállalók számára, ezért ezt a mértéket alapul véve kellett a számításokat elvégezni. Az alperes által készített munkaidő-beosztás a jogszabályi követelményeknek nem felelt meg, ezért az Mt. 107. § a) pontjában rögzítettek alkalmazásával az Mt. 143. § szerinti lehetséges jogkövetkezmény alkalmazásának van helye. A ki nem adott pihenőidőben végzett munka a Kúria jogértelmezése szerint rendkívüli munkaidőben végzett munkának minősül és annak megfelelően kell a bérpótlékot elszámolni.

[81] Megalapozatlan az alperes azon jogértelmezése, miszerint uniós jogi fogalomként és a magyar jogszabály szerint a napi és heti pihenőidő fogalma egymástól eltér. A perbeli időszakban hatályos Mt. 104. §, 105. § és 106. §-ai határozzák meg a napi pihenőidő, illetőleg a heti pihenőidő fogalmát, mértékét és biztosításának feltételeit, amelyek összhangban állnak

az Irányelv fogalomhasználatával. Az EUB-C-477/21. számú ítéletének indokolása is egyértelmű jogértelmezést ad erre vonatkozóan, és ezt az iránymutatást a tagállami bíróság a konkrét ügyben köteles figyelembe venni. Ez a jogalkalmazás az alperes hivatkozásától – miszerint *praetor ius facere non potest* – eltérően, nem minősül a tagállami bíróság jogalkotó tevékenységének.

[82] Az alperes fellebbezésében megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy felperes igénye elévült. Helytállóan utalt ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság arra, hogy az igényérvényesítés szempontjából a kereseti kérelem felperes általi előterjesztésének időpontja a meghatározó, mivel a Kúria végzésében adott iránymutatást követően az új eljárásban csak a kereseti kérelem jogcímét pontosította felperes és nem új kereseti kérelmet terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság anyagi pervezetését figyelembe véve, a közrehatás eredményeként egy pontosított jogcímről kellett határoznia a bíróságnak, és nem új kereseti kérelemként kellett értelmezni a felperes keresetmódosítását, mert azt az eredetileg benyújtott kereseti kérelemben megjelölt tényekkel azonos tényekre alapította a felperes. Az elévüléssel kapcsolatban az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte az Mt. 286. § (1) bekezdés, a Pp. 110. § (3) bekezdés, az Mt. 104. § (1) bekezdés és a Ptk. 6:24. § (1) bekezdés rendelkezéseit, a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletben kifejtettekkel ebben a tekintetben maradéktalanul egyetért.

[83] A Kúria határozatában állást foglalt a kereseti kérelem jogalapját illetően és meghatározta a jogcímet is, melyet az új eljárásban az elsőfokú bíróságnak alkalmaznia kellett és ezekhez a másodfokú bíróság is kötve van. Az új eljárásban az elsőfokú bíróság és a másodfokú bíróság sem térhetett el a Kúria iránymutatásától. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Kúria hivatkozott határozatában foglaltaknak megfelelő anyagi pervezetést követően, a módosított kereseti kérelemhez kötötten vizsgálta a kereseti kérelem összepszerűségét.

[84] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a Kúria Mfv.II.10.025/2024/6. számon, Mfv.IV.10.044/2024/6. számon közzétett precedensképes határozataiban írtakat az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte, nem indokolt a határozatokban kifejtett jogi állásponttól való eltérés, mivel hasonló tényállású ügyben születtek a határozatok, amelyek szerint „a heti pihenőidőt megelőzően be nem osztott napi pihenőidő tartamára eső munkavégzés minősül rendkívüli munkaidőben végzett munkának és ennek az Mt. 143. § szerint lehetséges jogkövetkezménye, meghatározott mértékű bérpótlék megfizetése merülhet fel”.

[85] A Kúria határozatában állást foglalt a kereseti kérelem jogalapját illetően és meghatározta a jogcímet is, melyet az új eljárásban az elsőfokú bíróságnak alkalmaznia kellett és ezekhez a másodfokú bíróság is kötve van. Az új eljárásban az elsőfokú bíróság és a másodfokú bíróság sem térhetett el a Kúria iránymutatásától. A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Kúria hivatkozott határozatában foglaltaknak megfelelő anyagi pervezetést követően, a módosított kereseti kérelemhez kötötten vizsgálta a kereseti kérelem összepszerűségét.

[86] Alperes a fellebbezésében helytállóan hivatkozott arra, hogy a felperes által igényelt bérpótlék összegéből le kell vonni az alperes által korábban megfizetett munkaidő kereten felüli munkavégzés bérpótlékát. Ezzel kapcsolatban abban a kérdésben kellett állást

foglalni, hogy egy adott időszak minősülhet-e egyidejűleg a munka-beosztás szerinti napi munkaidőt meghaladóan elrendelt rendkívüli munkaidőben, illetve munkaidő kereten felül végzett rendkívüli munkavégzésnek. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az Mt. 143. § (2) bekezdése a pótlék fizetést három vagylagos esetre határozza meg, a magyar nyelv szabályai szerint a három pontba szedett felsorolás és az utolsó kettő eset közötti „vagy” kötőszó használata arra utal, hogy az Mt. 143. § (2) bekezdés szerinti pótlék ezen három esetben vagylagosan illetheti meg a munkavállalót.

[87] Az alperes a havi bérjegyzékeken alapuló számításával kimutatta, hogy a perbeli időszakban munkaidő kereten felül, a napi pihenőidőre is rendelt el rendkívüli munkavégzést a felperes részére, és annak ellenértékét a felperes által is elismerten megfizette. Helytállóan hivatkozott fellebbezésében az alperes arra, hogy a felperes a perben a napi pihenőidő terhére elrendelt rendkívüli munkavégzés időtartamára kétszeresen kérte ugyanarra az időszakra vonatkozóan a díjazást. A Kúria végzésében foglalt iránymutatásból nem következik, hogy az elrendelt és megfizetett rendkívüli munkavégzés időtartamát kétszeresen kellene figyelembe venni.

[88] Erre való tekintettel a másodfokú bíróság a munkaidőkereten felüli rendkívüli munkavégzés jogcímen 406.590 forinttal csökkentette az alperest bérpótlék megfizetésével terhelő marasztalás összegét.

[89] Ugyancsak helytállóan hivatkozott fellebbezésében az alperes arra, hogy a felperes követelése a munkavégzés hiánya miatt meghaladja a megelőző munkavégzés mértékét. A másodfokú bíróság felhívására alperes a 14. sorszámú jegyzőkönyvben pontosította a 9. számú beadványa 14. pontjában részletezett munkavégzés hiánya miatt fellebbezett összeget (6.217 forint helyett) 5.132 forint összegben. A másodfokú bíróság a munkavégzés hiánya miatt ezen összeggel csökkentette a felperes javára megítélt bérpótlék összegét. Felperes az összecszerúséget a számítás helyessége tekintetében nem vitatta, az alperes a munkaidő nyilvántartás, illetve a bérjegyzékek adataival igazolta, hogy ilyen összeg erejéig nem volt felperes jogosult pótlékre a munkavégzés hiánya miatt.

[90] A másodfokú bíróság nem értett egyet az alperes azon álláspontjával, hogy a felperest nem illeti meg a napi pihenőidő a szabadság megkezdése előtt. Az Alaptörvény XVII. cikk (4) bekezdésében foglaltak értelmében a munkavállalónak a napi pihenőidőhöz, a heti pihenőidőhöz és az éves fizetett szabadsághoz is alapvető joga van, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája 31. cikk (2) bekezdése, az Irányelv 7. cikke és az Európai Unió Bíróságának joggyakorlata is ezt támasztja alá. Az Mt. 124. § (1) bekezdése rögzíti, hogy a szabadságot a munkaidő-beosztás szerinti munkanapokra kell kiadni. Ebből a szabályozásból nem következik, hogy a szabadság kiadása előtt a munkavégzést követő napi pihenőidőt ne kellene biztosítani, különös tekintettel arra, hogy a munkavállaló részére a különböző jogcímen megillető pihenőidőket külön-külön, egymást követő időben kell kiadni.

[91] A csatlakozó fellebbezésben foglaltakat illetően a másodfokú bíróság megállapította, hogy felperest az Mt. 260. § és 274. § értelmében érdekképviselési tisztségére és munkavédelmi tevékenységére tekintettel munkaidő-kedvezmény illette meg. A felperes bérpótlék-igénye ezen tevékenységgel töltött időszakra megalapozott, mert a munkaidő-kedvezményének időszakában kifejtett tevékenysége munkavégzésnek minősül, és a

pótlékszámítás szempontjából nem vehető figyelembe kiadott napi pihenőidőként. Az alperes az új elsőfokú eljárásban 12. sorszámú beadványában levezetett számításnál az érdekképviselési tevékenységre tekintettel biztosított munkaidő kedvezményt tévesen értékelte a napi pihenőidő részeként, mivel azt munkaidőként kell elsámolni. Erre való tekintettel a másodfokú bíróság az alperes 14. sorszámú jegyzőkönyvben rögzített, felperes által összezszerűsége tekintetében elfogadott pontosító nyilatkozata alapján az érdekképviselési és munkavédelmi tevékenységgel összefüggésben biztosított munkaidő-kedvezmény időtartamára felperes javára 451.161 forint megfizetésére kötelezte az alperest.

[92] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság anyagi jogszabály értelmezése túlnyomó részben helyes, és az elsőfokú ítélet indokolása a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdésében írt követelményeknek megfelelt. Az elsőfokú bíróság határozatának indokolásában részletesen levezette, hogy az anyagi jogszabály értelmezése kapcsán mely jogszabályhelyek vonatkozásában nem osztotta az alperes álláspontját, és mindezeknek indokát is adta.

[93] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdésére utalva részben megváltoztatta és a marasztalás összegét a rendelkező részben foglaltak szerint felemelte.

[94] Az alperes fellebbezése kisebb részben, a felperes csatlakozó fellebbezése teljes egészében eredményre vezetett, a pervesztesség-pernyertesség arányára (85%) tekintettel a Pp. 83. § (2) bekezdése és a 17/2024. (XII.09.) IM rendelet 2. § alapján rendelkezett a másodfokú bíróság a felperest megillető ügyvédi díj, mint perköltség megfizetéséről, mely áfát tartalmaz.

[95] A pervesztesség-pernyertesség arányára tekintettel, a Pp. 83. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdés és 102. § (1) bekezdés alapján rendelkezett a fellebbezési illetékekről, a csatlakozó fellebbezési illetékről, továbbá az elsőfokú- és a felülvizsgálati eljárásban felmerült illetékekről. A fellebbezési illeték összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése szerint a fellebbezési és csatlakozó fellebbezési pertárgyérték és az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján állapított meg. -

[96] Az ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2026. január 20.

Dr.Bartus Erika s.k.
a tanács elnöke

Dr.Mózsa Gábor sk.
előadó bíró

Dr.Mészáros Zsolt s.k.
bíró